

Hajnówka, dnia 12 czerwca 2026 r.

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Białymstoku**

ul. Sienkiewicza 84, 15-950 Białystok

Skarżący:

ul.

Organ:

Rada Powiatu Hajnowskiego

ul. A. Zina 1, 17-200 Hajnówka

ODPOWIEDŹ NA SKARGĘ

na czynność z zakresu administracji publicznej z dnia 19 maja 2026 r.

Mając na względzie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi t.j. Dz. U. z 2026 r. poz. 143 z późn. zm.), dalej powoływanej jako p.p.s.a., w odpowiedzi na skargę na czynność z zakresu administracji publicznej z dnia 19 maja 2026 r., doręczoną dnia 21 maja 2026 r., niniejszym **wnoszę o:**

- 1) **odrzuć skargi** jako niedopuszczalnej,
ewentualnie o:
- 2) **oddalenie skargi** jako bezzasadnej.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 19 maja 2026 r. Skarżący wniósł skargę na czynność z zakresu administracji publicznej, polegającą na odmówieniu mu prawa wstępu na posiedzenie Komisji Skarg, Wniosków i Petycji, które odbyło się w dniu 21 kwietnia 2026 r. Skarżący zarzucił Organowi naruszenie przepisów prawa poprzez wyłączenie jawności posiedzenia Komisji w sytuacji w jakiej nie istnieje podstawa do wyłączenia jawności komisji, a jednocześnie materia objęta przedmiotem porządku obrad nie wprowadza wyłączenia jawności oraz poprzez wyłączenie jawności Komisji bez podstawy prawnej i wskazanie, iż zakaz wstępu na posiedzenie wynika z braku przyniotu strony.

Skarżący wniósł jednocześnie o stwierdzenie bezskuteczności zaskarżonej czynności oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Ze stanowiskiem Skarżącego nie sposób się zgodzić.

Odnosząc się do wniosku o odrzucenie skargi, wskazać należy, że sytuacja opisana przez Skarżącego nie stanowi innej czynności z zakresu administracji publicznej w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a., toteż skarga w przedmiotowej sprawie, jako niedopuszczalna, powinna podlegać odrzuceniu.

Zgodnie z art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na inne niż określone w pkt 1–3 akty lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczące uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa.

W orzecznictwie sądów administracyjnych jednolicie przyjmuje się, że akt lub czynność podlegające zaskarżeniu na podstawie art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. muszą spełniać łącznie następujące przesłanki:

- 1) mieć charakter władczy lub przynajmniej wywoływać określone skutki prawne w sferze praw lub obowiązków jednostki,
- 2) zostać podjęte w ramach wykonywania administracji publicznej,
- 3) dotyczyć indywidualnie oznaczonego podmiotu,
- 4) odnosić się bezpośrednio do uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa.

Tymczasem okoliczność polegająca na odmowie wstępu i nagrywania określonej osobie przebiegu posiedzenia Komisji nie stanowi aktu ani czynności z zakresu administracji publicznej kształtującej sytuację prawną tej osoby. Nie rozstrzyga bowiem o żadnym prawie ani obowiązku Skarżącego wynikającym z przepisów prawa, nie wywołuje skutków materialnoprawnych ani procesowych i nie ma charakteru indywidualnego aktu administracyjnego.

Należy podkreślić, że działalność komisji rady powiatu, w tym organizacja jej posiedzeń oraz kwestie porządkowe związane z ich przebiegiem, należą do sfery wewnętrznej działalności organu samorządu terytorialnego, jakim jest rada powiatu. Czynności podejmowane w tym zakresie nie stanowią wykonywania administracji publicznej wobec obywateli w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a.

Nawet przy przyjęciu, że jawność działania organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów, do których Komisja nie należy, stanowi zasadę wynikającą z art. 61 Konstytucji RP oraz odpowiednich przepisów ustaw samorządowych, ewentualne naruszenie

tej zasady nie prowadzi automatycznie do uznania każdej czynności organizacyjnej związanej z przebiegiem posiedzenia za „inną czynność z zakresu administracji publicznej”, podlegającą zaskarżeniu do sądu administracyjnego na podstawie art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a.

Przedmiotem skargi nie jest bowiem akt ani czynność odnoszące się do uprawnienia lub obowiązku Skarżącego w znaczeniu przyjętym w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a., lecz faktyczne zdarzenie związane z organizacją przebiegu posiedzenia Komisji.

W konsekwencji wniesiona skarga nie mieści się w żadnej z kategorii spraw wymienionych w art. 3 § 2 p.p.s.a., a zatem jest niedopuszczalna. Brak jest przedmiotu zaskarżenia podlegającego kontroli sądu administracyjnego, co skutkuje koniecznością odrzucenia skargi na podstawie art. 58 § 1 pkt 1 p.p.s.a.

Niezależnie od powyższego, odnosząc się do wniosku ewentualnego - o oddalenie skargi, niniejszym wskazuję co następuje.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 902), powoływanej dalej jako udip, posiedzenia kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów są jawne i dostępne. Zgodnie zaś z art. 18 ust. 2 udip posiedzenia kolegialnych organów pomocniczych organów, o których mowa w ust. 1, są jawne i dostępne, o ile stanowią tak przepisy ustaw albo akty wydane na ich podstawie lub gdy organ pomocniczy tak postanowi.

Skarżący wywodzi swoje stanowisko przede wszystkim z zasady jawności działania organów samorządu terytorialnego oraz z orzecznictwa odnoszącego się do prawa obywateli do uczestniczenia w posiedzeniach organów kolegialnych pochodzących z wyborów powszechnych. Argumentacja ta opiera się jednak na błędnym utożsamianiu organu jakim jest Rada powiatu z jej komisją.

To Rada jest organem stanowiącym i kontrolnym powiatu, pochodzącym z wyborów powszechnych. Rada podejmuje uchwały, wykonuje kompetencje przyznane jej przez ustawy oraz kształtuje sytuację prawną adresatów swoich rozstrzygnięć.

Natomiast Komisja Skarg, Wniosków i Petycji nie jest organem władzy publicznej pochodzącym z wyborów powszechnych. Komisja stanowi wewnętrzny organ pomocniczy rady powiatu, powoływany przez radę spośród jej członków w celu przygotowywania stanowisk, opinii i projektów rozstrzygnięć. Komisja nie posiada własnych kompetencji władczych wobec obywateli, nie podejmuje uchwał wywołujących skutki prawne na zewnątrz oraz nie rozstrzyga samodzielnie spraw należących do właściwości rady powiatu.

W konsekwencji do Komisji Skarg, Wniosków i Petycji nie znajduje zastosowania art. 18 ust. 1 udiop.

Status Komisji jako organu pomocniczego przesądza natomiast o konieczności stosowania art. 18 ust. 2 udiop. Przepis ten stanowi, że posiedzenia kolegiałnych organów pomocniczych organów, o których mowa w ust. 1, są jawne i dostępne wyłącznie wtedy, gdy przewidują to przepisy ustaw albo akty wydane na ich podstawie, bądź gdy sam organ pomocniczy tak postanowi.

Oznacza to, że ustawodawca świadomie odróżnił sytuację organów pochodzących z wyborów powszechnych od sytuacji ich organów pomocniczych. W odniesieniu do tych drugich nie ustanowiono generalnej zasady jawności i dostępności posiedzeń, lecz uzależniono ją od istnienia szczególnej podstawy prawnej.

Powołane przez Skarżącego orzeczenia odnoszące się do jawności działania organów jednostek samorządu terytorialnego dotyczą zasadniczo organów stanowiących pochodzących z wyborów powszechnych, w szczególności rad gmin, rad powiatów i sejmików województw, ewentualnie sytuacji, w których ustawodawca wprost przewidział jawność działania określonych organów pomocniczych. Nie mogą one prowadzić do automatycznego przyjęcia, że każda komisja rady powiatu podlega identycznym regułom jawności jak sama rada.

Należy ponadto podkreślić, że Komisja Skarg, Wniosków i Petycji wykonuje czynności przygotowawcze i opiniodawcze na potrzeby rozstrzygnięcia sprawy przez Radę Powiatu. Ostateczne stanowisko w sprawie skarg, wniosków lub petycji wyrażane jest w uchwale podejmowanej przez Radę Powiatu, której obrady podlegają zasadzie jawności wynikającej z przepisów prawa.

Ponadto, wbrew twierdzeniom Skarżącego, materia objęta przedmiotem obrad Komisji uzasadniała wyłączenie jawności, bowiem okoliczności tej konkretnej sprawy uzasadniały odmowę wstępu i nagrywania Skarżącemu.

Przedmiotem omawianego posiedzenia Komisji było zbadanie skargi wniesionej przez byłego pracownika DPS „Rokitnik” w Białowieży na dyrektora tej jednostki. Posiedzenie dotyczyło zatem spraw o charakterze osobowym i pracowniczym, obejmujących informacje odnoszące się do konkretnej osoby fizycznej.

Osoba składająca skargę nie pełni funkcji publicznej, a informacje dotyczące jej relacji pracowniczych, okoliczności zatrudnienia oraz przedstawianych przez nią zarzutów należą do sfery jej prywatności podlegającej ochronie prawnej. Podczas posiedzenia komisji skarżący

pracownik osobiście składał wyjaśnienia, w toku których ujawniane były dane pozwalające na jego identyfikację, w tym jego imię i nazwisko, a także okoliczności dotyczące jego sytuacji zawodowej.

W tych okolicznościach zapewnienie nieograniczonego dostępu osób postronnych do posiedzenia mogłoby prowadzić do naruszenia prawa do prywatności tej osoby oraz pozostawałoby w sprzeczności z obowiązkiem ochrony danych osobowych wynikającym z przepisów prawa.

Należy podkreślić, że zasada jawności działania organów publicznych nie ma charakteru absolutnego. Zarówno przepisy dotyczące dostępu do informacji publicznej, jak i art. 61 ust. 3 Konstytucji RP dopuszczają ograniczenia jawności, jeżeli jest to niezbędne dla ochrony wolności i praw innych osób. W realiach niniejszej sprawy konieczne było wyważenie prawa Skarżącego do obserwowania i nagrywania prac komisji z prawem skarżącego pracownika do ochrony prywatności, danych osobowych oraz do swobodnego przedstawienia swojego stanowiska bez obawy przed jego publicznym utrwalaniem i rozpowszechnianiem.

Szczególne znaczenie miała przy tym okoliczność, że Skarżący deklarował zamiar rejestrowania przebiegu posiedzenia przy użyciu urządzeń nagrywających. Z punktu widzenia ochrony praw osoby składającej wyjaśnienia oznaczałoby to nie tylko obecność osoby trzeciej podczas posiedzenia, lecz również utrwalanie jej wypowiedzi, wizerunku oraz danych osobowych, bez uzyskania jej zgody.

Co istotne, osoba składająca skargę nie wyraziła zgody na udział osób trzecich w posiedzeniu ani na rejestrowanie przebiegu czynności. Wręcz przeciwnie, okoliczności sprawy wskazywały na jej wyraźny dyskomfort związany z obecnością Skarżącego.

Ponadto opis zdarzeń przedstawiony przez Skarżącego w skardze nie oddaje rzeczywistego przebiegu sytuacji. Skarżący pomija bowiem fakt, że przed wejściem do sali obrad ustawił na korytarzu rozbudowany sprzęt nagrywający, przypominający wyposażenie wykorzystywane przy profesjonalnych transmisjach audiowizualnych, rejestrując przebieg wydarzeń przed wejściem na posiedzenie komisji.

Pominięty został również fakt, że działania Skarżącego nie ograniczały się do oczekiwania na możliwość wejścia do pomieszczenia. W chwili, gdy do sali wchodził skarżący pracownik, Skarżący podjął próbę wejścia do środka pomimo wyrażonego stanowiska co do braku możliwości uczestniczenia w posiedzeniu. W celu uniemożliwienia zamknięcia drzwi umieścił stopę pomiędzy skrzydłem drzwi a framugą, utrudniając ich zamknięcie i zakłócając porządek obrad.

Takie zachowanie nie może być utożsamiane z wykonywaniem prawa do informacji publicznej ani z korzystaniem z zasady jawności działania organów publicznych. Organy publiczne są zobowiązane nie tylko do realizacji zasady jawności, ale również do zapewnienia bezpieczeństwa uczestnikom posiedzeń oraz stworzenia warunków umożliwiających spokojny i nieskrępowany przebieg czynności.

Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, że osoba składająca skargę była wyraźnie zaniepokojona zachowaniem Skarżącego. Komisja miała obowiązek uwzględnić nie tylko formalnoprawne aspekty sprawy, ale również zapewnić warunki umożliwiające tej osobie swobodne przedstawienie swojego stanowiska bez poczucia zagrożenia lub presji.

W konsekwencji działania podjęte przez osoby organizujące przebieg posiedzenia stanowiły proporcjonalną i uzasadnioną reakcję na konkretną sytuację faktyczną oraz służyły ochronie praw osoby uczestniczącej w postępowaniu skargowym, ochronie jej danych osobowych i prywatności, a także zapewnieniu prawidłowego przebiegu posiedzenia Komisji.

Mając na uwadze podniesione powyżej okoliczności, należy stwierdzić, że wniesiona skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Wobec powyższego Organ wnosi o odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej, a w przypadku nieuwzględnienia tego stanowiska – o oddalenie skargi w całości jako bezzasadnej.

W załączeniu:

- 1) skarga,
- 2) odpis odpowiedzi na skargę.